

TORBICA.

Vaje dijakov sploh.

„Zrno do zrna požaja,
Kamen do kamna palača.“

Tovarski!

„Bog daj sročiti nam kličejo danes mlade naše vaje,
ktere smo „Torbica“ imenovali, v katero bomo različne va-
je spisovali.“

Naj imajo z njo tudi dijaki hahno veselje, in namus-
to, da ta ali uni čas z nepotrebnimi rečmi trati, naj
rajši za našo „Torbico“ kaj nabira, da bo na koncu
lehečega šolskega leta majhen zvezek svojih vaj imel.
To je namen naše „Torbice“.

Najšee vaje se prve cvetice, ktere se se le zdaj pro-
gnale; razcvetovale se bodo s pomočjo božjo vedno bolj
in bolj, in prinesele bodo upljivo obilen sad, nae kte-
rim se bodo prihodniki naši radovali.

Tega ponižnega našega mnenja nam gotovo nobeden
hvalit ne bo. Obljubimo resno zagotavljamno vsakega, da
drugi šolski predmeti nam le ostanejo prva dolžnost
našega stanu. V malem času tolika obilost dijakov
prav lahko par vrstic kot dobrovoljne vaje spiše, in
jih v „Torbico“ spravi. Šej, velika nam sramota, a
ko bi tega dovrševati ne mogli.

Druga naša obljuba je, da bo „Torbica“ le poštene re-
či donosila; za nas nepristojne reči naj ostanejo le
v tarnoti. Željeli ti pa bilo, da ti vsaki dijak prid-
no „Torbico“ podpiral, ji marljivo dopisoval, saj bo
k njegovemu lastnemu pridru.

Tedaj dijaki, hajdmo na delo! — Bog z nami!

Torbični pozdrav dijakom.

Kaj ti danes vām podarila?
Ker na sem še, vsak to vé,
Zanaprej Vās bom ljubila
Kakor bralce in sestre.

Vsako zrnce bom pobrala,
Tridno spravila ga bom,
Upam, da veliko znala
Trisel kdar bo smrtni grom.

Tukrat vam roko podala
In pustila vam bom vse,
Taj je dost, da bedem znala:
Kak ste radi brali me!

~~~~~
"S pozdravom Torbici."

Zverda mila, zverda jasna
Tréno od vseh razčijena —
Tidaj si zasijala krasna,
Spotinjena je želja — ona.

—
"Bodi zdrava, golobica"
Mlada, mila, nježna, bela,
Béri o prijazna lica,
Kar boš dobrega zadela.

Roka pridna bo pisala
V vajah jehih svoj se včila.
Kar bo narediti znala.
Tebi njeina bo gročila.

Vošimo ti vsi dijaki
Irečo srečo preveliko
Naso — bratovsko — enaki
Vsi pozdravljamo te z dilko!

Ivan Rakh-

Stari grad. *)

Oj pogledaj! tam ridovje
Ki se milo v te ožira,
Gleda žalostno v nebovje
Krepko času se upira;
Brsten mu ovija stene,
Mak prerasta kamne njene.

Močna je trdnjava stala,
Kjer zdaj vidiš razvaline.
Je mogočno gospodvala
Čez podnožne ji doline;

*) » Stari grad » se imenuje razvaline gradu Holovskega (Alt Gortlachstein)
v Bistriški dolini, Mongšu nasproti.

Nekdaj vitezi so stari —
Kdaj — tihota gospodari.

In če lursko pivikralo
Tem bandero je v dolino,
Vse kitelo in božalo
Je v Hloovec, na višino.
Tu se lurska kri je lila,
Hrabra množica rešila.

Kdaj trdnjava zapušena
Se počasoma podira;
Proč je že trdnota njena
Stena steno le podpira.
Kdaj le tisti semkraj pride
Ki v pogorju tem zaide.

Franci Levce.

Lakaj ima na podplatu vsaki človek malo jamico?

(Istota.)

Ko je bil Bog rogate duhove zavrgel, so bili pri begu na zemljo tudi solnce seboj vzeli, ki ga je njiki cvar na dolg drog nasadil, in ga, kamorkoli je šel, seboj nosil. Imalo potem so se ljudje pri Bogu pritožili, da se jim to zemlja sožgala, ako bi solnce še več časa na zemlji pustil.

Poslje tedaj Bog svojega angelja, ki naj bi vragu na kakšno vižo ob solnce pripravil. Angelj pride na zemljo, ter se kmalo s peklenškim soznani; lode kmalo rogač obvoha, ham pes tace molit in shlene se skrbno varovati.

Spurhajata se nekoga dne poleg morja. Ker je pa solnce hudo pripekalo, se namenita, kopat iti. Rogati zasadi drug s solncem vred v zemljo in potem skočita v vodo. Čez nekaj časa pravi angelj svojemu tovaršu: „Spustiva se pod vodo, bodeva vidila, kdo naju globokeji pride?“ Angelj se potopi in prinese pust peska iz dna morja. Zdaj ti se bil imel tudi peklenšek v vodo spustiti, pa bal se je, da mu angelj v tem času solnce ne odnese. Malo pomisli, pljune v prah, iz katerega sraka postane, ki mu naj solnce prek angeljem varuje, in se tudi on pod vodo zahadi. V tem hipu naredi angelj znamenje sv. križa, in lej! — potril je 9 vallov debel led celo morje. Angelj vzame zdaj solnce in leti z njim v višavo. Sraka vpije iz vse moči. Ko peklenšek to zasliši, si je koj svest, kaj se je zgodilo. Naglo se hoče iz vode podati, pa ko vidi, da je pod debelim ledom, se spusti še enkrat na dno morja, priletice velikanški hamon, prebije z njim led in jo kot veler za angeljem vreže. Umi je pa bil že z ono nogo v nebesa stopil. Vide ga rogati in tako močno s svojimi kumpelji

za podplat prine, da mu kaj kršček vinca odtrga. Ranjen angelj pred Boga pridši, jamne jokati in ložiti, kako groo-
ravnó mora nositi. Gospod mu pa odgovori: „Ne boj se; na-
pravit bom, da bodo vsi ljudje imeli majhino jamico na
podplatu.“ Kakor je Bog zapovedal, tako se je zgodilo in
ostalo dozdej. —

— v —

Debri odgovor.

Izdaril je mož mem neke krime, kleri je imel tako de-
bel trebuh, da mu je na obeh straneh konja doti mahal. Krč-
mar, kleri se je vinca gotovo že pred nasrhal, pride ravno
na prag svoje hiše in zamahljivo gleda v jezdeca, misleč, da
bo popotnik se pri njemu kaj oddahnil in mu kaj skupi-
ti dal. Ker pa ta s svojim konjem le naprej stopa, ga
krčmar spodbujivo nagovori: „Sosed! zakaj ste pa zohetj púč
se navezali; jaz ti ga bil vendar rajši naravnal spredaj.“
„Jaz ga pa moram pred očmi imeti,“ se debelih zadere, „ker
zadej so postopáci in druge nesluge, ktere si ti ga še kma-
lo prisvojile.“ Krčmar je otrmohtnil. —

Ludovik Tomšič.

Ikratkočasnica.

Neki kmet prinese davek. Ko plača, poprosi se za neke
ženitne pisma, ktere so že več časa ležale v pisarnici. Urad-

nih mu odgovori: „ Prijatelj, danes nimam časa; pridi-
te rajši jutri po štirih.“ Kmet mu smejaje reče: „ Gos-
pod, mi kmetje hodimo le po dveh in nikdar po šti-
rih.“

Jože Lavrič.

Črtice zgodovinske.

Se nemotim.

Leta 900 pokončajo Madžari večidel Ljubljano. — Leta
1006 je strašna kuga po Ljubljani razsajala. Klakor nekte-
ri trdijo je v tem času 12000 prebivalcev umrlo. — Leta
1041 napravi neki lukajski trgovec rečnišnico. — V letu 1233
so o. o. Franciskani prvotkrat v Ljubljano prišli. — Na mestu,
kjer hiša št. 16) na starem trgu stoji so v letu 1297 svetovar-
nico ustanovili; leta 1489 so jo na sedanjem mestu sojidati;
v letu 1717 so staro podrli in novo sojidati, ktero se zdaj
vidiš. (Zaže sledi.)

Se eno vosilce dijakom.

Da z veseljem ti me brati
In z dopisi podpirati!

Le učiti ne nehati
Da učenost vam bo mati!

—
Lerin: Valtti naj na nos zapisi
In nikoli naj nē zbrisē:
• Lonēga čalla strgan rotkal,
• Palca terailla, prazen botkal.

Hamnotis Jožefa Blagnika
v Ljubljani 1862.